

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Forslag til KAm-1's program : 2. del

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1978

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 4

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

**FORSLAG
TIL
KAm-1's
PROGRAM
2.Del**

Forord

Hermed foreligger sidste del af kongresudvalgets FORSLAG TIL KAM-I's PROGRAM. Det drejer sig om yderligere to underpunkter i kap. IV, C (Kampområder) - nemlig det *faglige afsnit* (IV, C, 2c) og afsnit om *værnepligtspolitik* (IV, C, 2d).

Angående det *faglige* afsnit, så forventer KU, at der vil komme mange forslag til yderligere konkretisering af politikken fra de kammerater, der har særlige erfaringer inden for de forskellige områder af den faglige kamp.

Angående *værnepligts*afsnittet, så håder KU simpelt hen ikke at diskutere det, og det udsendes derfor i forslagsstillerens navn (HY).

Endelig fremlægger vi i dette hefte forslag til hele kap. V: KAM-I's NÆRMESTE OPGAVER I KAMPEN FOR PARTIET.

Desværre modtog KU ikke forslag til boligafsnit til sit møde d. 11.6. Men det er blevet lovet til udgivelse (i KV/Debat) i begyndelsen af august. Det skulle også være tidligt nok, da boligspørgsmålet - sammen med de andre kampområder - (kap. IV, C) først skal behandles på kongressen i oktober.

Vi opfordrer indtrængende til, at KAM-I's grundorganisationer - og ikke mindst celle- og afd.-ledelser - omhyggeligt studerer artiklen om kongresdiskussionerne i AB 11/78. Her er der en beskrivelse af sammenhængen mellem de enkelte kapitler i programforslaget, om hensigten med dem, samt praktisk vejledning i studierne og diskussionerne. Man må øjeblikkeligt kontakte KU, m.h.p. uenigheder/uklarheder i forhold til denne artikel, og om problemer med at organisere kongresdiskussionerne i det hele taget. KU står til rådighed!

For Kongresudvalget
Finn Sørensen

V. KAM-I's NÆRME- STE OPGAVER I KAMPEN FOR DET KOMMUNISTISKE PARTI

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
KØBENHAVN

I: Kampen for partiet

Arbejderklassens mest bevidste repræsentanter må samles i et parti, for at forene den videnskabelige socialisme med arbejderbevægelsen - dvs. at forvandle arbejderklassens spontane modstand mod kapitalisterne og regeringen til en bevidst kamp for proletariatets diktatur.

Den danske arbejderklasse har ikke et sådant parti. Derfor er det alle revolutionæres *taktiske hovedopgave* at forenes i opbygningen af dette parti - dvs. at samles omkring en landsdækkende avis, der kan sikre kommunisternes ideologiske og taktiske enhed og organisere de alsidige politiske afsøringer af kapitalismen, - en kollektiv propagandist, agitator og organisator.

Partiopbygningen er en proces, hvor hovedmodsigelsen går mellem at lede masserne og at organisere de mest bevidste arbejdere. Organiseringen af arbejderavangarden er hovedsiden. Det betyder, at *propagandaen* er det *vigtigste* middel, men at man ikke kan vinde de mest bevidste arbejdere, uden samtidig at arbejde *agitorisk* blandt masserne, og uden at have en linie for ledelsen af deres kampe, en strategi og taktik. De mest bevidste arbejdere kendetegnes netop af, at de deltager i kampen mellem de stridende retninger i arbejderbevægelsen, i deres søgen efter den linie, der kan forene masserne til kamp mod kapitalen.

På denne kongres vedtager KAM-I både et marxistisk-leninistisk teoretisk grundlag, et program i grove træk for revolutionen i Danmark, og hovedlinien for strategien og taktikken. Ingen anden organisation i Danmark er i stand til dette. Nogle kommunistiske partier er blevet stiftet på mindre. Alligevel »proklamerer« vi ikke Partiet. Det ville ikke forbedre betingelserne for at fravriste DKP deres afgørende indflydelse over de militante arbejdere.

Det ville tværtimod tilsløre, at alle revolutionære endnu ikke er samlet, fordi der ikke har været ført nogen systematisk kamp for det revolutionære program i den revolutionære bevægelse. Dette ville tilsløre, at betingelserne for at kunne ophæve DKPs indflydelse i arbejderavangarden, er at splittelsen i den revolutionære bevægelse likvideres.

Den revolutionære bevægelse omfatter på tidspunktet for vores kongres følgende organisationer: FS, KAP, KF, MLF, RSF, VS og KAM-I. Flere af disse organisationer er atter delt op i fraktioner. Herudover omfattes den revolutionære bevægelse af uorganiserede kammerater, der følger striden mellem de forskellige retninger, men som tøyer med at tilslutte sig en organisation, samt enkelte kammerater i de reformistiske arbejderpartier.

Den revolutionære bevægelses organisationer er opstået inden for den sidste halve snes år, i opposition til SFs og DKPs reformisme.

Den adskiller sig på følgende punkter fra de reformistiske partier:

- Det erkendes, at vi i Danmark skal forberede arbejderklassen på en *socialistisk* revolution, og ikke på et »anti-monopolistisk demokrati«, og at den borgerlige stat ikke kan bruges til at indføre socialismen med. At arbejderklassen må være bevæbnet for at løse denne opgave. At det er nødvendigt at skabe et revolutionært arbejderparti (på det sidste punkt er KAP en undtagelse, idet de mener, at de allerede *har* skabt partiet).

- Der er enighed om at støtte massernes »nye« militante kampformer: Overenskomststridige strejker, huslejeboycot, diverse besættelser og blokader, strejkestøttekomiteer m.m., samt at understøtte de undertrykte folks væbnede befrielseskampe mod imperialismen. Man er desuden enig om at Sovjet af idag ikke er noget forbillede for opbygningen af socialismen i Danmark.

Bortset fra KAM-I kan ingen af organisationerne i den revolutionære bevægelse imidlertid betegnes som konsekvente revolutionære, da ingen af dem søger at stille sig på marxism-leninismens standpunkt. De er tværtimod under stærk indflydelse af fjendtlige retninger: anarkisme, syndikalisme, trotskisme. Der er derfor tale om en *vaklende* revolutionær bevægelse, hvor ønsket om at udvikle en proletarisk politik kæmper mod borgerlige og småborgerlige forestillinger.

Vores opgave som marxister-leninister er at afdække de to klasse-mæssige retninger, der gennemstrømmer alle organisationerne i bevægelsen. Metoden er at iværksætte en systematisk meningsudveksling med alle organisationer og fraktioner om alle grundlæggende uoverensstemmelser. Formålet med denne debat er at vise hvordan de revolutionære kan forene sig i en kamporganisation omkring en avis, og hvordan denne kamporganisation kan forene sig med den spontane massebevægelse. Så positivt, praktisk og konkret som muligt må vi vise, hvordan vi slipper af med økonomismen, halv- og helanarkismen, reformismen og det organisatoriske dilletanteri, som idag dominerer den revolutionære bevægelse.

Vi ønsker samling i een revolutionær organisation. Men alle arbejderbevægelsens erfaringer viser, at samler man sig i et parti på trods af grundlæggende uoverensstemmelser, så fører det blot til fornyet splittelse. Følgende betingelser må være til stede for samlingen:

- 1) at der allerede er opnået enhed i fælles kamp for arbejderklassens umiddelbare interesser, på grundlag af aktionsenhedens metode.
- 2) at marxism-leninismen (se kap. I) anerkendes som det teoretiske grundlag.
- 3) At der er enhed om proletariatets diktators opgaver i Danmark (i grove træk)
- 4) At der er enighed om hovedlinierne for strategien og taktikken - nationalt og internationalt.
- 5) At der er enighed om de nærmeste organisatoriske opgaver: Udgivelsen af en landsdækkende politisk avis, en kollektiv propagandist, agitator og organisator. - At der er enighed om forankringen i storindustrien i form af fabriks-celler, som det organisatoriske grundlag. - At man anerkender arbejderklassens ledende rolle, også i organisationen. - At man anerkender demokratisk-centralisme som organisationsprincip, hvilket udelukker eksistensen af permanen-

te fraktioner, med selvstændig politisk platform og egen agitation.

Kampen for enhed om disse ting kan ikke føre til at alle organisationer samles i et parti. Det kan tvært imod føre til at de alle spætes i to retninger: en revolutionær og en opportunistisk. En sådan tværgående splittelse er allerede under udvikling i hele bevægelsen, som et resultat af krisen og den voksende mængde erfaringer med massebevægelsen, som de revolutionære dagligt får.

I alle organisationer (også dem der for tiden har fremgang) griber ideologisk, politisk og organisatorisk splittelse omkring sig. Der hersker en krise tilstand, hvor en stadig mere iøjnefaldende selvmodsigelse råder: på den ene side stræber man oprigtigt efter at stå på socialismens og klassekampens side, på den anden side er man i dyb vildrede med, hvilken politisk kamp de revolutionære skal anbefale den spontane massebevægelse at føre her og nu. I forlængelse heraf er man i vildrede med hvilket konkret revolutionært perspektiv de revolutionære skal sætte deres agitation i. Man er splittet mellem ønsket om at skabe et revolutionært arbejderparti på den ene side og rådvildhed på den anden side om, hvilke konkrete skridt man her og nu bør tage for at realisere dette parti, med de kræfter der allerede findes i bevægelsen. Endelig drages man i retning af marxismen, men indtager hyppigt standpunkter, der er uforenelige med den.

I kampen om disse spørgsmål vil opportunismen træde stadig mere klart frem i sin kamp mod marxismen-leninismen. Den er allerede i gang med et teoretisk forsvar for den herskende elendighed. I stedet for den politiske kamp sætter de den økonomiske kamp som de revolutionæres vigtigste opgave. I stedet for det revolutionære perspektiv sætter den reformisme og anarkisme. Og i stedet for systematiske skridt til at skabe en revolutionær kamporganisation, forsvare den det nuværende tilstand.

II: STYRK KAM-1

Det er vores håb, at de revolutionære organisationer inden længe vil vise sig parate til at indgå i forhandlinger om samling ud fra ovennævnte betingelser. Krisens skærpelse og de revolutionæres »halten bagefter« masserne i agitatorisk og organisatorisk henseende vil uundgåeligt øge interessen for en sådan systematisk meningsudveksling, men det venter vi ikke passivt på. Situationen i den revolutionære bevægelse gør, at en styrkelse af KAM-1 på alle områder: politisk, teoretisk og organisatorisk er nødvendig.

A: Politisk

- gennem propaganda, agitation og anvendelse af aktionsenhedens metode at føre samtlige vor kongres' beslutninger ud i livet, og derved give et stadig større bidrag til arbejderklassens kamp.

B: Teoretisk

1) Ved at udvikle strategien og taktikken på stadig nye områder ved hele tiden at udvide

området for den revolutionære agitation. Det gælder især følgende spørgsmål: Faglig, bolig, kvindespørgsmålet, militæret, kultur, sport, miljø, samt regeringens økonomiske politik og den danske kapitalismes udvikling og forståelsen for dens særegenheder.

2) Betingelserne for en konkret politik på disse områder er imidlertid at forbundets greb om marxismens politiske økonomi øges ganske betydeligt, samt at hele forbundet drages ind i studier af de politiske kræfter og partier.

3) Ligeledes må kampen mod de fjendtlige retninger, der især står i vejen for partiopbygningen gøres til en medlemsopgave og ikke forbeholdes nogle få. Det gælder især den moderne revisionisme og anarkismen/syndikalismen i dens forskellige afskygninger.

C: Organisatorisk

1) *Arbejderbladet* AB er vort vigtigste redskab i partiopbygningen, og må sættes i centrum i hele vort arbejde. Hver eneste medlem og organiseret sympatisør må betragte sig først og fremmest som medarbejder ved en revolutionær avis. Næste skridt i ABs hyppighed og redigering er følgende: ET 12-siders nummer en gang om måneden og et 4 siders nummer en gang om ugen. 12-siders nummeret redigeres, så hovedparten af stoffet kan læses med udbytte af den politisk interesserede »gennemsnitsarbejder« vi går »brødt« ud med dette nummer: Gadesalg, boligsalg, fabriksalg, fagforeninger, møder osv.

4-siders nummeret henvender sig hovedsageligt til ABs faste læsere og abonnenter, og formålet er at hæve det politiske og teoretiske niveau hos denne ret begrænsede skare, gennem grundige - men ubetinget præcise, konkrete og aktuelle analyser af den internationale og nationale situation, polemik mod fjendtlige retninger m.m.

Også 12-sidersbladet skal indeholde disse ting; 4-siders og 12-siders-nummeret skal således *handle* om det samme, men *udformningen* af stoffet skal afpasses efter den (delvis) forskellige læserskare, de to numre vil have.

CK opstiller straks en nøjagtig plan for hvilke betingelser, der skal være opfyldt for at kunne overgå til denne form for udgivelse, sender denne plan ud til debat i afdelingerne og fastlægger på baggrund heraf en dato for omklæningen. Fire betingelser kan allerede på nuværende tidspunkt slås fast:

A) ansættelse af mindst en professionel journalist i redaktionen. B) Omlægning af arbejdsstilen i de centrale organer, så bladet redigeres i snævert samarbejde med CK og dets forretningsudvalg. c) skoling af en større skare faste medarbejdere, der enkeltvis eller i grupper dækker hver sit stofområde, så redaktionen skriver mindst muligt og redigerer mest muligt. D) etablering af fungerende lokalredaktioner i alle afdelinger med mere end 15 medlemmer og kandidatmedlemmer.

CK iværksætter øjeblikkeligt skoling af faste medarbejdere og lokalredaktioner, i form af en to-ledet uddannelse: Dels en fælles skoling i fremskaffelse af stof og fremstilling af artikler, dels videregående skoling for lokalredaktioner (lokale afsløringer) og faste medarbejders specielle stofområder.

2) Arbejdet blandt masserne

Vores beskedne kræfter gør, at vi strengt må prioritere vores massearbejde og vores forbundsarbejde, så det giver de størst mulige resultater med at vinde fodfæste i industriproletariatet og frem for alt oprette kommunistiske celler på alle mellemstore og store industriarbejdspladser. Herudfra prioriterer afdelingerne deres praktiske arbejde, og herudfra prioriterer vi arbejdet i de virkelige masseorganisationer og -bevægelser, og det vil først og fremmest siges *fagbevægelsen* (herunder lærerbevægelsen og arbejdsløshedsarbejdet). I anden række kommer arbejdet i lejerbevægelsen, strejkestøt-tearbejdet, soldaterbevægelsen, Folkebevægelsen mod EF, Røde Stjerne-idrætsklubberne. Hvad angår kvindearbejdet, må kræfterne koncentrerer omkring fagbevægelsen, idet denne idag er den eneste reelle massebevægelse, der omfatter de arbejdende kvinder i større målestok. Ønsker afdelingerne at deltage i eller medvirke til oprettelse af andre foreninger/organisationer end de nævnte, sker det i samråd med CK.

D: KAM-I's organisering

Vores *organisatoriske hovedopgave* er opbygningen af kommunistiske *fabriksceller* på de mellemstore og store industriarbejdspladser og -byer, samt i det hele taget at øge fodfæstet i fagbevægelsen. *Alt andet* skal underordnes løsningen af denne opgave og direkte eller indirekte tjene den, og afdelinger og arbejdsgrupper må prioritere deres virksomhed herud fra. Som nævnt betyder det ikke, at vi skal undlade at arbejde i andre massebevægelser. Tværtimod er det nødvendigt for at løse hovedopgaven, da der jo ikke er nogen »kinesisk mur« mellem industriarbejderne og andre lag og bevægelser i samfundet.

Den *generelle linie* for KAM-I's organisering er »dobbeltorganiseringen«. Det betyder, at man både er organiseret efter arbejdsplads/fag (celle/fraktion) og efter bopæl (afdeling/arbejdsgruppe/distrikt). Organiseringen efter arbejdsplads/fag indebærer også, at arbejdere inden for samme fag organiseres i kommunistiske *fraktioner* inden for den pågældende fagforening, både lokalt og på landsplan. De lokale fraktioners arbejde varetages af afdelingen, de landsdækkende fraktioner af CK.

Cellernes og fraktionernes opgave er at føre KAM-I's politik ud indenfor den pågældende arbejdsplads/fagforening/forbund. Bopælsorganisationens (afdelingens, arbejdsgruppens, distriktets) hovedopgave er arbejdet omkring Arbejderbladet samt at gennemføre de interne politiske diskussioner.

Et specielt problem er *arbejdet blandt mellem-lagene*. Det hører til en af vore opgaver at udvikle arbejdet i disse lag for at vinde dem for forbundet med arbejderklassen, under dens ledelse, for at styrke forbundet medlems- og sympatisørmæssigt. Arbejdet blandt mellem-lagene står ikke i modsætning til, men skal tværtimod bidrage til at styrke arbejdet med at vinde fodfæste på industriarbejdspladserne og i fagbevægelsen.

E: Skoling

Hele forbundet fra øverst til nederst må kæmpe for at forene teori og praksis, og udvikle en omfattende og løbende skoling. Formålet med skoling er at styrke kampen for at føre kongressens vedtagelser ud i livet, og udvikle vores forståelse for klassekampens betingelser, med henblik på udviklingen af et mere fuldstændigt program for revolutionen i Danmark, af en mere fuldstændig strategi og taktik.

a) *Almen skoling*. CK afholder snarest landsdækkende forbundsskole for »mellemkadrer« - dvs. afdelings- og arbejdsgruppeledelse, ledelse af lokalredaktion, faste medarbejdere ved AB, samt studiekredsledere. Formålet er at forbedre forbundets greb om marxismen-leninismens almene teori og metode. Den løber over tre week-end'er med en måneds mellemrum i vinteren 78-79, med en week-end til hver af marxismens tre bestanddele.

b) *Specialskoling*. Her er allerede nævnt uddannelsen af faste medarbejdere ved Arbejderbladet og dets lokalredaktioner. Herudover er CK i kongresperioden ansvarlig for opstilling af skolingsprogrammer og påbegyndelse af landsdækkende skoling på følgende områder:

- 1) Ledelse af afdelinger.
- 2) Uddannelse af studieledere (sympatisøransvarlige).
- 3) Fagligt arbejde.
- 4) Boligarbejde
- 5) Soldatarbejde.
- 6) Kvindearbejde.

Skoling gennemføres i form af landsdækkende konferencer for vore aktivister på de pågældende områder, og har til formål at styrke arbejdet der, samt bidrage til udviklingen af forbundets politik på pågældende område.

c) *Sympatisørarbejdet*. Ledetråden i sympatisørarbejdet må være at finde praktisk revolutioner beskæftigelse til enhver hånd, som tilbyder sig. Men det vigtigste er hurtigst muligt at indføre sympatisørerne i den kommunistiske bevægelses problemer og opgaver. Det sker gennem afholdelsen af studiekredse omkring KAM-I's kongresvedtagelser, med supplement af forskellig tillægslitteratur (aktuelt og fra klassikerne) til forståelse af baggrunden for vores kongresvedtagelser. CK er ansvarlig for fremstilling af *studievejledning* til de sympatisøransvarlige, og der bør være et sæt tillægslitteratur til kongresvedtagelserne af »grundskolings-tilsnit«, der bruger kongresvedtagelserne som udgangspunkt for en dybere indføring i marxismen-leninismens almene teori og metode. *Arbejderbladet* bør iøvrigt være det vigtigste supplement til sympatisørskoling.

Generelt gælder det for alt sympatisørarbejde, at det skal tage udgangspunkt i de enkelte sympatisørers behov, og sigte på at tilfredsstille disse.

F: Forbundets centrale organer og deres arbejde.

a) *Centralkomiteen*. Centralkomiteen vælges på grundlag af kongresflertallet. CK-medlemmerne repræsenterer hele forbundet og ikke en enkelt afdeling. CK-medlemmerne må lægge hovedvægten af deres arbejde på de landsdækkende problemer, på CK's arbejde, og deres lokale arbejde må prioriteres herefter. De skal stå til rådighed for *alle* afdelinger i deres interne og udadvendte arbejde. På CK's dagsorden skal der være følgende faste punkter:

- CK's protokol.
- Politisk og organisatorisk rapport fra FU.
- Rapport fra ABs redaktion, diskussion af dens arbejde og nærmeste opgaver.
- Rapport fra andre stående udvalg.
- Planlægning af næste CK-møde.

Udover Arbejderbladets redaktion nedsætter CK følgende udvalg:

- *Forretningsudvalg* (FU), der er den daglige politiske ledelse. Dets opgave er i samarbejde med ABs redaktion at omsætte kongressens og CKs beslutninger i propaganda, agitation og landsdækkende forbundsaktiviteter. At bistå redaktionen og afdelingerne i afgørelsen af politiske og organisatoriske spørgsmål. Til FU knyttes en sekretær og en kasserer.

- *Kampens Vej/Debat*. CK nedsætter redaktionen af *Kampens Vej/Debat*, som er forbundets debatorgan, hvor vores kamp om politikken, teorien og organisationen føres. Der må øjeblikkelig sikres en fast og regelmæssig udgivelse, mindst hveranden måned. Vi afviser fortsat et internt debatblad. Der føres ikke nogen diskussioner i KAM-1, som ikke også har interesse for folk uden for forbundet. Den åbne debatform kan kun styrke enheden i forbundet, og styrke KAM-1's anseelse i sympatiserendes øjne. Iøvrigt henviser vi til argumenterne i PB's selvkritik i *Kampens Vej/Debat*.

- *Arbejderforlaget*. CK nedsætter endvidere redaktion af *Arbejderforlaget*, hvis opgave er at udgive forbundets materiale efter aftale med CK.

- *Diverse hjælpeudvalg*. Herudover nedsætter CK diverse udvalg, der skal støtte dets ledelse af forbundet og udviklingen af politikken. Det er: studieudvalg, fagligt udvalg, boligudvalg, soldaterudvalg og kvindeudvalg. Studieudvalgets opgave er at komme med forslag til CK om al forbundets studievirksomhed, og at forestå den daglige ledelse af studiearbejdet. De andre udvalgs opgave er at koordinere forbundets arbejde inden for pågældende kampområder, at komme med forslag til CK om udvikling af politikken og politiske initiativer inden for området.

CK's første opgave bliver at nedsætte de pågældende udvalg, og inden 1. januar at offentliggøre en detaljeret plan for løsningen af de i dette afsnit («Styrk KAM-1») nævnte politiske, teoretiske og organisatoriske opgaver, med tidsrammer, hvilke instanser/kammerater, der skal deltage, osv.

- *Røde Stjerne*. M.h.t. bevarelse/oprettelse af Røde Stjernebogbutikker må hver enkelt afdeling nøje vurdere deres kræfter og muligheder. For at kunne drive en Røde Stjerne-butik må en afdeling have den tilstrækkelige arbejdskraft (til pasning, indkøb, m.v.), så arbejdet med butikken ikke beslaglægger uforholdsmæssigt mange af afdelingens kræfter (set i forhold til såvel det lokale som det landsdækkende arbej-

de). Desuden skal butikken økonomisk hvile i sig selv. Endelig må det vurderes, i hvor høj grad butikken er et politisk aktiv for afdelingen, set i forhold til afdelingens øvrige muligheder lokalt for at markere sig politisk.

G: En helt anden arbejdsstil.

KAM-1 er underlagt de samme modsætninger som resten af den revolutionære bevægelse. Vi kan kun udfylde en ledende rolle i partiopbygningen, hvis vi formår at udvikle en helt anden arbejdsstil (hvilket vores politiske grundlag og classesammensætning skulle give os alle betingelser for). Denne anden arbejdsstil karakteriseres af følgende:

1) *Forening af teori og praksis*.

Væk med »kampagneræset« og hovedkuls »masse«arbejde, så der bliver tid til:

a) grundig opsummering af lokale og landsdækkende aktiviteter.

b) videreudvikling af politikken (programarbejde).

c) tilegnelse af arbejderbevægelsens erfaringer m.h.p. løsning af vores opgaver.

Ledetråden er: Teorien skal give svar på de i praksis stillede spørgsmål.

Omlægningen af AB-udgivelsen bidrager stærkt til dette, fordi fire-siders ugebladet skal gøres til et vigtigt forum for pkt. a), b) og c), og fordi der kun er »stort« bladsalg en gang om måneden. Regelmæssig udgivelse af KV/Debat skal ligeledes bidrage her. (Se iøvrigt under »3) Proletarisk disciplin« nedenfor).

2) *Demokratisk centralisme*

Alt arbejde går ud på at føre kongressens vedtagelser ud i livet, nøje at overholde dem, og omhyggeligt diskutere evt. nødvendige brud på dem. Derfor må det tilstræbes, at ledelsen på *alle* niveauer i forbundet sammensættes af repræsentanter for kongresflertallet, da kun de kan *lede* arbejdet. Hvis der i en afd. ikke skulle findes repræsentanter for flertallet, må en sådan afd. hjælpes specielt af CK (få fast følge af et CK-medlem eller på anden måde).

Kollektiv udvikling af politikken og teorien. Dette sikres dels ved ændring af udgivelsesplanen for AB og KV/Debat, dels ved (hyppig) afholdelse af landsdækkende konferencer og ved nedsættelsen af diverse udvalg. Det indebærer også, at *helt* forbundet skal diskutere den videre udvikling af f.eks. den faglige linie; det må ikke blive et spørgsmål kun for arbejdere.

Dialektikken ledelse/medlemmer. Ledelsen på alle niveauer må lære at lytte til medlemmernes problemer og kritik, naturligvis også til oppositionens. Kommer der ingen kritik, må ledelsen *opsøge* den, hovedsagelig ved personlig kontakt. Medlemmer/afdelinger må *bruge* deres ledelse, konfrontere den med enhver politisk og teoretisk uenighed, præsentere den for ethvert væsentligt problem, som den ikke selv kan løse.

Følges ovennævnte retningslinier, vil vi også kunne slå ind på den rette arbejdsstil i massebevægelserne. Dvs. undgå at falde i såvel den grøft, der hedder at 'gå og gemme sig' (fordi man er usikker/uenig i den politik, man skal føre frem), som i den grøft, der går ud på i et

hæsblæsende tempo at kaste sig ud i alt muligt på en gang (og følgelig opdage, at man isolerer sig fra det store flertal).

3) *Proletarisk disciplin.*

Vi må tage kampen op mod det organisatoriske dilettanteri ved omhyggelig planlægning, ved nøje, punktlig overholdelse af direktiver, besvarelse af spørgsmål fra centrale organer, kontingentbetalinger. »Disciplinærmidler« kan og må som sidste udvej anvendes (degraderinger, udelukkelse fra møder, eksklusioner). De kriterier, vi opstiller for medlemskab af KAM-i, er opregnet i forbundets love, pkt. 4 b) og h), og de behøver ingen tilføjelser. Således stiller vi ingen krav om, at samtlige medlemmer sælger Arbejderbladet bestemte steder (på gaden). At propagandere og agitere overalt for forbundets politiske linie betyder bl.a., at alle naturligvis skal sælge Arbejderbladet, men bladsalget har forskellige former, og salget må tilpasses den enkelte muligheder og betingelser.

Vi må afskaffe de 'tomme', vanemæssige møder. Møder afholdes for at *beslutte* ting, eller for at mobilisere til politisk/teoretisk kamp.

Sladder, ukonkrete bebrejdelser osv. må bekæmpes til stadighed ved hjælp af erfaringerne fra Maos »Om liberalisme« dvs. gennem åben kritik/selvkritik.

Men grundlaget for at opnå en sådan proletarisk disciplin og dermed den så hyppigt efterlyste geist er:

1. Politisk mobilisering
2. Forening med arbejderne

Vi må m.a.o. skabe en arbejdsang i organisationen, hvor der bliver plads til almindelige arbejderfamilier!

c) Den faglige kamp

Indledning

Fagbevægelsen har sit udspring i arbejdernes frivillige bestræbelser for at afskaffe eller i det mindste mindske konkurrencen arbejderne imellem, med det formål at tilkæmpe sig bedre løn og arbejdsforhold.

De første fagforeninger indskrænkede sig derfor til de daglige behov, til de umiddelbare kampmidler mod kapitalens stadige overgreb. Denne fagforeningsvirksomhed er ikke bare berettiget, den er også nødvendig.

Fagbevægelsen skal imidlertid ikke alene beskæftige sig med den snævre og umiddelbare kamp, men også udnytte sin magt mod hele lønslavesystemet.

Det er fagbevægelsens opgave at arbejde for arbejderklassens fuldstændige frigørelse og de må støtte enhver social og politisk bevægelse, som er rettet mod dette mål.

For fuldstændig frigørelse af arbejderklassen for ideologisk, politisk og økonomisk undertrykkelse er arbejderklassens ideologiske, politiske og økonomiske kamp nødvendig.

Det kommunistiske parti og fagbevægelsen udfylder lige vigtige opgaver i arbejderklassens kamp for socialisme.

Den danske fagbevægelse

Den danske fagbevægelse startede i slutningen af det 19. århundrede og voksede sig hurtigt stor og stærk i kampen mod borgerskabet. Men det danske borgerskab, og fagbevægelsens reformistiske ledere sluttede hurtigt borgfred. Fra fagbevægelsens start bekæmpede kapitalisterne arbejdernes organisation, men allerede så tidligt som i 1899, anerkendte borgerskabet fagforeningernes eksistens og deres ret til forhandling samtidig med at de anerkendte arbejdernes ret til at organisere sig.

Fra det tidspunkt er det ikke længere den dominerende linie i borgerskabet at bekæmpe og hindre fagforeningerne i at eksistere, borgerskabets linie er tværtimod at gøre alt hvad de magter for at knytte fagbevægelsen til sig.

Gennem fagbevægelsens reformistiske ledere, som bliver opkøbt og bestukket af borgerskabet, dannes et arbejderaristokrati og et fagligt bureaukrati der forfægtet klassesamarbejdslinien og som gennem årene har stækket fagbevægelsens kampmuligheder mere og mere.

I dag er den danske fagbevægelse båret og bundet af love og forordninger, dels gennem de kollektive overenskomster, hovedaftale og dels gennem folketingets lovgivning på arbejdsmarkedet, med arbejdsløsheds-kasser, arbejdsformidling og forligsmandslov som de vigtigste. Men hvad der er værre end love og kollektive aftaler på arbejdsmarkedet er den kendsgerning, at den danske fagbevægelse ledes af so-

cialdemokratiske reformister, arbejderaristokrater og bureaukrater der har sikret sig magt og privilegier i dette samfund ved at sælge ud af arbejderklassens krav og interesser overfor borgerskabet.

Dette sker bl.a. gennem utallige udvalg og kommissioner hvor fagbevægelsens ledere sidder sammen med repræsentanter fra arbejdsgiverne og fra statsmagten og planlægger den kommende politik på arbejdsmarkedet, den økonomiske politik, boligpolitik, skattepolitik osv.

Gennem disse udvalg og kommissioner knyttes fagpamperne til statsapparatet og deltager direkte i styringen af det kapitalistiske samfundssystem.

Tre retninger i fagbevægelsen

Socialdemokratiet og LO står for den åbne klassesamarbejdslinie i fagbevægelsen. Den danske arbejderklasse skal betragte sig som værende i samme båd som kapitalisterne, og i fællesskab skal arbejdere og kapitalister løse problemerne. Denne linie kendes af hele arbejderklassen, omend dens konsekvenser kun forstås at et mindretal.

Arbejderklassen skal acceptere at krisens byrder væltes over på deres skuldre, det gælder for overenskomsterne, hvor den socialdemokratiske regering griber ind og lovgiver på området, bestemmer løn og arbejdsforhold, det gælder fagbevægelsens accept af kriseforligenes byrder, accepten af ledende socialdemokraters slagting af strejkende arbejdere.

At denne klassesamarbejdslinie kan være dominerende i fagbevægelsen skyldes ikke alene en lille håndfuld ledende socialdemokratiske top-pampere. Det skyldes klassesamarbejdsliniens dybe rødder i den danske fagbevægelse. Forbundsformænd, fagforeningsformænd, tillidsfolk og menige medlemmer er i langt den overvejende grad tilknyttet Socialdemokratiet, enten i form af medlemskab eller som faste vælgere. Og når selv menige arbejdere ikke bryder med denne klassesamarbejdslinie, som gennem de seneste år har kostet det ene sviende nederlag efter det andet hænger det først og fremmest sammen med manglen på et reelt alternativ.

Kredsen omkring Formandsinitiativet

En anden retning i fagbevægelsen er i dag samlet omkring FI. FI linien praktiseres først og fremmest i fagforeninger som Sømandenes Forbund, Grafisk Kartel enkelte afdelinger indenfor Metal, Rør og Blik, Postarbejderne og Bryggeriarbejderne på trods af Holger Foss's tilbageværende fra FI.

Denne linie domineres af DKP og det er DKP's faglige tillidsfolk der udgør kernen i FI.

FI har i forbindelse med overgreb fra kapitalens side og overgreb gennemført af den socialdemokratiske regering taget initiativ og/eller deltaget i de protestbevægelser der har været. Kendetegne for FI's politik er, at de er et halehæng til den spontane bevægelse. I forbindelse med Hartling-regeringens indgreb, var der en bred spontan bevægelse mod indgrebene, og presset af den, kunne FI arrangere kæmpedemonstrationer, men FI gik ikke i spidsen, og de skærpede ikke kampen. De fulgte den

spontane bevægelse for at vinde indpas og bevare deres fodfæste.

Men det er undtagelsen når de, med udgangspunkt i massernes reaktioner og ønsker går i spidsen for kampen på trods af love og regler, og det er ikke sket at denne retning virkelig har udnyttet arbejderklassens kolossale styrke til at gennemføre klassens dagskrav på trods af og imod de socialdemokratiske ledere i fagbevægelsen, partiet og regeringen. Linien er klart reformistisk og vil, i takt med en øget indflydelse og magt fralægge sig de radikale og militante synspunkter de i dag bryster sig af og vinder sympati på.

De revolutionære

I de sidste år er der begyndt at markere sig en opposition til venstre for DKP og SF. En forskelligartet samling af arbejdere der har vendt reformisterne i fagbevægelsen ryggen. Denne opposition udgøres i fagbevægelsen af VS, KF, RSF, FS, KAP og KAM-1 samt forskellige andre organiseret i faglige grupper lokalt efter arbejdsplads eller i en fagforening.

Denne bevægelse er imidlertid splittet i sit faglige arbejde såvel som i det politiske. Men der er dog visse fællestræk. For det første er det denne gruppe der helhjertet støtter de mange strejker rundt om på arbejdspladserne, strejker organiseret gennem strejkekomiteer og på de strejkendes egne betingelser, det er disse kræfter der helhjertet arbejder på at styrke strejkestøttearbejdet og endelig er det disse grupper der bryder med classesamarbejdslinien, den faglige spændetroje og arbejdsmarkedslovene. Kendetegnende for denne retning er, at de arbejder på at gøre fagbevægelsen til slagkraftig organisation, der på det økonomiske og politiske område kan kæmpe arbejderklassens dagskrav igennem, samtidig med at perspektivet for arbejderklassens frigørelse bliver fastholdt.

Omkring denne opgave er der stor uenighed og økonomismen og den manglende forståelse for enhedsfrontens politik er de væsentligste politiske afvigelser.

En faglig linie

Den danske fagbevægelse er blevet bastet og bundet gennem årtier. Disse love, aftaler og overenskomster er snærende bånd som daglig anvendes til at hindre arbejderne i effektivt at føre deres krav igennem og at svare igen på kapitalens offensiv. Vi ønsker disse forhold ændret, ikke fordi kampen mod kapitalisterne i dag er umulig, men for at fratage kapitalisterne og deres statsmagt, regeringen, disse midler i kampen mod arbejderne.

Endelig er kampen mod disse bindinger en kamp mod den borgerlige statsmagt og dermed en skole i arbejderklassens selvstændige kamp for socialisme.

Arbejdsretten. Vi ønsker denne ret fjernet, som siden vedtagelsen i folkettinget i 1973, har dømt tusindvis af arbejdere, hver gang de har sat sig til modværge mod kapitalisternes overgreb. Vi vil arbejde for at skabe en bred politisk bevægelse der kræver Arbejdsretten fjernet, samtidig med at vi i det daglige arbejde vil bekæmpe dens domme gennem udtalelser, demonstrationer, strejker, nægtelse af at betale bod.

Forligsmandsloven. Vi ønsker denne lov fjernet, som siden vedtagelsen i folkettinget i

1934 har givet kapitalisterne og den siddende regering et våben i hånd, som de flittigt har benyttet. Loven sikrer at strejker kan udsættes, at sammenkædningsregler tages i anvendelse således at et nej til et mæglingsforslag er uhyre vanskeligt at stable på benene, og endelig at mæglingsforslag, udarbejdet af forligsmanden tit er anvendt af en regering til overenskomstindgreb under henvisning til at en »uvidelig« instans har udarbejdet det. Dertil kommer, at til forkastelse af et mæglingsforslag ved urafstemning på arbejderside kræves, at ikke blot et flertal af de i afstemningen deltagende, men samtidig, at mindst 35 % af samtlige stemmeberettigede har stemt mod forslaget.

Hovedaftalen. Vi ønsker denne aftale mellem LO og DA fjernet. Hovedaftalen sikrer først og fremmest fredspligten mellem overenskomsterne, altså en sikring af, at de overenskomster der er indgået skal fastholdes i en toårig periode, uanset hvilke politiske overgreb regeringen tvinger ned over arbejderklassen, har denne ingen lovlig ret til at strejke. Dernæst fastslår Hovedaftalen arbejdsgiverens ret til at »lede og fordele arbejdet«. Denne ret vil vi ikke acceptere. Retten til at lede og fordele arbejdet er alene et spørgsmål om styrke, der afgøres af klassekampen.

Overenskomster. Som afløser for hovedaftalen stiller vi alene overenskomsterne. Disse overenskomster skal afsluttes forbundsvist og afstemningerne skal gennemføres med simpelt stemmeflertal og ved urafstemning.

Arbejdsformidling. Vi ønsker al kontrol og anvisning ført tilbage til fagforeningerne og ikke administreret gennem statslige kontorer. Arbejdsformidlingen har, dengang den lå i fagforeningerne, været anvendt til at sikre bedre løn og arbejdsforhold, således skal fagforeningernes formidling igen være. Dernæst sikrer vi, når formidlingen ligger i fagforeningerne, at der demokratisk vælges kammerater til disse poster der kan afsættes, hvis de ikke varetager medlemmernes interesser.

Tillidsmandssystemet. Vi vil arbejde for, at det alene bliver arbejderne der vælger og afsætter deres tillidsmænd, uafhængigt af arbejdsgiverens ønsker. Dernæst ønsker vi sikring af tillidsmanden mod afskedigelse.

Dyrtdsregulering. Reguleringen af lønnen skal fastholdes på trods af kapitalisternes angreb på den. Samtidig skal den gøres bedre således at portionerne kommer til udbetaling straks efter at prisstigningerne har fundet sted og portionerne skal yde fuld dækning.

Lønssystemer. Vi vil bekæmpe enhver form for lønssystemer, akkordsystemer, »motivation«, »selvstyrende grupper« osv. der bygger på en højere udbytningsgrad af arbejderne, forsøger at splitte arbejderne.

Industriforbund. Princippet om en arbejdsplads en fagforening støtter vi. Men i dannelsen af industriforbund skal det sikres medlemmerne en større demokratisk indflydelse.

Vi vender os derfor imod de planer som socialdemokratiet har lagt frem omkring industriforbund, idet de vil indskrænke demokratiet.

Arbejdsløshedsudvalg. De arbejdsløses kamp er en fælles kamp med hele arbejderklassen. Men de arbejdsløse har specielle faglige og politiske arbejdsområder som de skal sikre sig at have en organisation til. Derfor skal alle fagforeninger med arbejdsløse oprette arbejdsløshedsudvalg bestående af de arbejdsløse kammerater. Fagforeningen skal sikre lokale forhold og økonomi for arbejdsløshedsudvalget.

Arbejdet i fagforeningerne

KAM-i arbejder i fagforeningerne af den ene grund at arbejderklassen er organiseret i fagforeningerne. På trods af manglende aktivitet i det faglige arbejde fra det brede flertal af arbejderne, betragtes fagforeningerne stadig som en sikkerhed for arbejderne overfor kapitalisternes uæmmede udbytning.

Vores arbejde i fagforeningerne tager sigte på

- at støtte udviklingen af den selvstændige kamp, tendensen blandt arbejderne til at tage forsvaret for deres økonomiske og faglige interesser i egne hænder.

- drage de brede arbejdermasser med i det faglige arbejde, og sikre deres deltagelse i alle væsentlige beslutninger.

- isolere fagpumperne og ved hjælp af enhedsfrontpolitikken vælge klassebevidste kammerater ind på pladserne i fagforeningerne, og anvende kasserne og apparatet til støtte for de kæmpende.

- forbedre arbejderklassens kampmuligheder generelt ved at styrke kampen for demokrati i fagbevægelsen og imod dens bindinger til statsmagten

- at vinde arbejderklassen for kommunismen gennem revolutionær agitation og propaganda samt gennem vores eksempel i det faglige arbejde.

Faglig kamp

Den virkelige kamporganisation er den demokratisk valgte strejkekomite, strejkeudvalg eller hvad det nu kaldes.

I forbindelse med strejker opfordrer vi til dannelse af strejkekomiteer. Formålet er, at vælge en demokratisk ledelse blandt de strejkende, der kan organisere og koordinere strejken.

Strejkekomiteens opgave er, ud fra de beslutninger som de strejkende træffer, at føre disse beslutninger ud.

I enhver strejke skal vi arbejde for at flertallet indgår:

- strejkekomiteen vælges blandt flertallet af de arbejdere der går ind for strejken, samtidig med at der sikres at strejkekomiteen afspejler arbejderne bredt, og at den dækker over alle de strejkende (deltagere fra forskellige afdelinger m.v.) Strejkekomiteen skal alene forhandle med arbejdsgiveren.

- strejken skal ikke indbringes for Arbejdsretten og det vedtages at man nægter at efterkomme dens henstillinger og domme, og nægter at betale dens bøder.

- arbejdet genoptages ikke blot på grund af løfter.

- arbejdsgiveren må forpligte sig til ikke at foretage represalier mod nogen af de strejkende efter strejkens afslutning.

Endelig skal det sikres at hovedparten af de strejkende aktiviseres i selve aktionen, herunder deres familier, bl.a. med støttearbejde herunder først og fremmest besøg på andre arbejdspladser.

Strejkekomiteen skal lede alt støttearbejdet til strejken. Det gælder ikke blot det arbejde der foretages af de strejkende selv, men også det arbejde der sker gennem støttekomiteer landet over.

I forholdet til fagforening og forbund, samt arbejderpartierne skal de strejkende forlange støtte fra deres faglige organisation. Det kan være økonomisk støtte, politisk og faglig støtte. Men de strejkende skal aldrig lade en fagforening eller forbund overtage strejkeledelsen.

Støtte fra fagforening eller forbund til strejkende skal ikke udbetales skjult. Støtten, økonomisk og moralsk, skal være klar og offentlig. Selv i dag, hvor faglige ledere, fagforeninger og forbund dømmes af Arbejdsretten, når de træder åbent frem, skal der arbejdes på en sådan bredde i aktioner, at det er muligt.

Udover støtten fra fagforeninger, arbejdspladser og arbejderpartier, er dannelsen af strejkestøttekomiteer, der arbejder alene på de strejkendes grundlag, en vigtig, og for øjeblikket den vigtigste, økonomiske støtte for strejkende. Strejkestøttekomiteer, der er permanente i form af aktivister, der ønsker at gå ud i indsamlingsarbejdet på de strejkendes grundlag, er en vigtig organisationsform for indsamlingsarbejdet i boligområder og på gaderne.

Vi betragter det ikke som en aktuell opgave at lade strejkekomiteerne fortsætte i fredstid, dertil kræves en langt større mobilisering i arbejderklassen med mere vedvarende strejkebølger. Men det er vigtigt at forberede og planlægge en strejkekamp grundigt. Derfor er det en stor opgave at sikre at strejkeudvalget nedsættes før strejken starter, for at forberede strejken i detaljer, samt vælge det rette tidspunkt for strejken.

For mange strejker gælder, at det er særdeles vanskeligt at vurdere kræfterne. Hvor stærke er arbejdsgiverne og hvor langt kan de presses, og hvor stærke er de strejkende selv. Skal en strejke give resultater er svaret til at vurdere disse forhold særdeles vigtige. En strejke der ville blive til et nederlag kan vendes til en sejr, hvis man forstår at vurdere klassekræfterne og f.eks. afslutter strejken på dette rette tidspunkt, på trods af at alle strejkens krav ikke er ført igennem.

Fagopposition

Hvis der skal opnås varig fremgang i den faglige kamp, er det nødvendigt, at de kræfter der vender sig mod classesamarbejdet forener sig i størst mulig udstrækning.

KAM-i vil arbejde for at samle den faglige opposition i de enkelte fagforeninger, på lokalt plan og på landsplan.

For mange arbejdspladser, og i langt de fleste fagforeninger er forholdene således, at der kun er et fåtal af fagligt aktive arbejdere. Det er i første række vores opgave at samle disse arbejdere, der politisk spænder fra socialdemokratiet til den revolutionære venstrefløj i et enhedsarbejde. Det kan spænde over aktionsenhed om enkeltsager til et mere permanent enhedsarbejde.

Formålet med dette arbejde er at styrke oppositionen i fagforeningerne med henblik på at styrke den faglige kamp, både indadtil i fagforeningerne, med henblik på at skifte klassesamarbejdsfolkene ud med klassebevidste arbejdere, samt arbejde for at fagforeningerne støtter strejkende arbejdere økonomisk, fagligt og politisk, og udadtil for at styrke kampen mod arbejdsgivernes offensiv og regeringens udhuling af arbejdernes leveforhold.

Det er oppositionens opgave at gå i spidsen for arbejderklassens selvstændige kamp. I starten vil de være på lokalt plan, og til støtte for lokale arbejdskampe, på længere sigt som en landsdækkende faglig ledelse, altså en fagopposition.

Men allerede i det arbejde der i dag kan etableres på visse arbejdspladser og i nogle fagforeninger er formålet:

- 1) at gå i spidsen for udviklingen af arbejderklassens selvstændige kamp på trods af fagretslige regler og fagburokratiet,
- 2) at styrke kampen for demokrati i fagbevægelsen og tage kampen op mod dens bindinger til statsmagten - Arbejdsretten. En vigtig del af dette arbejde er at skifte klassesamarbejdsfolkene ud af klub- og afdelingsbestyrelser med fagoppositionens folk,
- 3) at erklære som målet, at udvikle en revolutionær landsdækkende klassekampsledelse, og som led i dette konkret at afsløre de reformistiske fagforeningsledere.

d) Værnepligtspolitik

Professionaliseringen

For kun en halv snes år siden afjente alle fysisk egnede unge mænd værnepligt. I dag er det kun ca. 40% af en årgang unge mænd. Denne udvikling er et led i effektiviseringen af NATO, en effektivisering, der i Danmark sker gennem en professionalisering: Mens både dæknings- og uddannelsesstyrkens menige soldater tidligere udgjordes af værnepligtige udgøres dækningsstyrken i dag helt af stampersonel. Afjeningen af værnepligt består i dag i, at den menige soldat modtager en uddannelse i krigshåndværket for at han - efter hjemsendelse - kan indgå i mobiliseringsstyrken. I dag er der indkaldt ca. 9000 værnepligtige, og man påregner at skære det ned til kun 6500 værnepligtige udgangen i uddannelsesstyrken.

Der er to grunde til denne udvikling: Dels gør den vabenteknologiske udvikling det nødvendigt med et menigt personel med en mere specialiseret uddannelse end det er muligt at give på ni måneder. Og dels er konstabelgruppen en mere pålidelig styrke i en tilspidset klassekampssituation.

Konstablerne

Hvem blir konstabler? Dækningsstyrken udgøres af unge, ofte helt unge mænd (og nogle få kvinder), hvoraf en stor gruppe ville have stået i fare for at ende i ungdomsarbejdsløshed. For denne gruppe udgør f.eks. en femårskontrakt med dens relative sociale og økonomiske sikring og dens mulighed for betalt videreuddannelse til civile funktioner, en tillokkelse.

Imidlertid er det vigtigt at slå fast, at selv om konstablerne generelt er en langt mere pålidelig gruppe for militæret end de værnepligtige, så kan de danske konstabler *ikke* (som f.eks. de engelske) betegnes som halvfascistiske stødtropper optændt af militarisme. De er generelt politisk mere ubevidste end de værnepligtige, men selv om militærchefernes koldkrigspropaganda naturligvis virker bedre overfor denne gruppe, så er der f.eks. fra CS (konstablernes fagforening) som den eneste stampersonelgruppe i militæret givet udtryk for sympati for de værnepligtiges krav.

Hovedmodsetningen i militæret går mellem *de menige* på den ene side og *befalingsmændene* på den anden side. Den går ikke mellem stampersonellet (officerer, sergenter og konstabler) og de værnepligtige menige. Det betyder, at selv om vi fraråder enhver at blive konstabel, så fører vi ikke hetz mod dem, men lader vores antimilitarisme rette sig mod borgerskabet og dets officerer. Bl.a. ved at udbygge samarbejdet mellem de værnepligtige og konstablerne på de punkter hvor de har fælles interesser (f.eks. demokratiske rettigheder, arbejdssikkerhed og til dels løn og arbejdstid) søger vi at uddybe modsætningen mellem konstablerne og deres chefer.

Afskaffes værnepligten?

Nej, det tror vi ikke. For det første ligger der økonomiske fordele for militæret i at have en helt gratis mobiliseringsstyrke. For det andet rummer det en ideologisk gevinst at lade forsvaret være »åbent« overfor civilbefolkningen. Dels giver det militærcheferne lejlighed til at propagandere overfor en stor del af befolkningen, og dels er der en lejlighed til at lade en del af arbejderungdommen (70% af de indkaldte er faglærte eller ufaglærte arbejdere) underkaste et disciplineringskursus, der også er nyttigt på det civile arbejdsmarked.

På den anden side er det klart, at hvis disciplineringen slår mere eller mindre fejl - fordi soldaterbevægelsen har vind i sejlene - så vil det give høgere argumenter i hånden for et mere professionelt militær.

Da afskaffelsen af det borgerlige militær og dermed af værnepligten til den borgerlige stat Danmark ikke er dagsaktuel, så søger vi på dette punkt at svække militæret ved at gå imod professionaliseringen. Derfor kæmper vi for at bevare værnepligten lige så længe der er et militær.

Soldaterbevægelsen

De danske soldater har altid været trofaste Jens'er, der tog det onde med det gode. I de allerseneeste år har man imidlertid for første gang set, at de værnepligtige menige er gået til *organisere* modstand mod den sociale, juridiske og økonomiske undertrykkelse, som aftjeningen af værnepligten indebærer.

Baggrunden herfor er den tilnærmede til det civile, der lå i indførelsen af soldaterlønnen fra april 1976. Tværtimod at skabe ro og tilfredshed åbnede dette for, at soldaterne nu på *alle* punkter begyndte at kræve: Ligestilling med det civile. Det stærke argument herfor var, at kun 40% af en årgang indkaldes.

I oktober 1976 boycottede 3000 værnepligtige Forsvarets Cafeterier i protest mod prisstigningerne. April 77 høring om værnepligtsforhold arrangeret af menige på de sjællandske kaserner. Maj 77 den store demonstration i Fredericia for »Fuld soldaterløn - 40 timers arbejdsuge«. Denne demonstration blev skelsættende for soldaterbevægelsen som et eksempel på, at menige soldater af snart sagt enhver politisk afskygning kunne aktionere fælles for deres krav. Juli 77 manifestationsmøde for de sjællandske kaserner. August 77 landsdækkende organiserede demonstrationer i Randers, Holstebro, Slagelse og København. I 78 forsøger to regimentschefer at forhindre møder mellem de værnepligtige på deres tjenestesteder og Forretningsudvalget for værnepligtige menige. Begge forsøg mislykkes, og et forsøg på at få soldaterne dømt for ulovlig demonstration i uniform går også i vasken. April 78 indføres 3. trin af soldaterlønnen, og det lykkes en enig soldaterbevægelse at afværge et forsøg på at fratrage et beløb for DSB-stamkortet. April og maj 78 demonstrerer værnepligtige fra Skive, Karup, Thisted, Herning, Holstebro, Randers og de sjællandske kaserner igen for soldaterkravene. I maj 1978 vedtager de værnepligtige på deres landstalsmandsmøde et egentligt *program*, der skal sikre bevægelsens kontinuitet.

Heri luftes tanken om selvstændige soldaterfagforeninger. Heri vender man sig mod muligheden af at blive anvendt i arbejdskonflikter. Heri udtrykker man ønsket om kontakt med menige soldater i alle andre lande, hvilket i *sin konsekvens* betyder regulær fratransivering med »fjendens« menige soldater.

Kravene

Hovedkravene drejer sig dog naturligvis ikke om så kontroversielle emner, men derimod om en ligestilling med de 60% mænd, der ikke indkaldes. At gennemføre dette program vil på væsentlige punkter stride mod militærets interesser, og alene af den grund bør vi støtte soldaterbevægelsen. Dette gælder bl.a. kravet om arbejdstidsforkortelse fra de nuværende 50-60 timer i hæren til »40 timers arbejdsuge«, det gælder spørgsmålet om demokratiske rettigheder: »Nej til FEs registrering af aktive værnepligtige«, »Afskaffelse af disciplinærmidlerne«, »Afskaffelse af den militære straffelov i fredstid«, osv. Endvidere kravet om »arbejds miljølovens indførelse i forsvaret i fredstid«.

Disse krav støttes da også af den samlede venstrefløj i Danmark, og en del af dem også af de borgerlige partier, der ikke var med i det sidste forsvarsforlig.

Derimod har der været diskussion om, hvorvidt man bør støtte kravet om »En løn som landsgennemsnittet for en ufaglært arbejder på det civile arbejdsmarked i alderen 18-24 år - for tiden 6300 kr«. Mod de nuværende 5200 kr. Herimod har SF's forsvarsprogramudvalg indvendt »at højere løn betyder større loyalitet mod den militære arbejdsgiver« (Socialistisk Dagblad 3. maj 78). KAM-1 anser denne tese for at være en elendighedsteori: Man kan vende SF's argumentation på hovedet og spørge, om mindre løn har vist sig at betyde mindre loyalitet mod forsvaret? Det er ikke tilfældet. For det første skaber selve kampen for højere løn en modsætning til de forstokkede officerer, der er særdeles aktive modstandere af soldaternes krav. For det andet har det faktisk vist sig, at aktiviteterne i 1978 har været mindst lige så kraftige som i 77, hvor lønnen var 1000 kr. lavere - samt at der slet ingen organiseret kamp var blandt soldaterne før soldaterlønnsens indførelse. For det tredje bidrager en så lav løn som den nuværende til soldaternes undertrykte sociale position - og det er jo *ikke* sådan, at de mest forkuede og undertrykte lag i samfundet også er de mest bevidste. Den ledende kraft i arbejderbevægelsen er således ikke de lavest-lønnede. Og indenfor militæret: Nogle af de ulest betalte menige NATO-soldater er de engelske konstabler, der samtidig er særdeles krigsliedrlige. For det fjerde vil lønkravets gennemførelse betyde, at soldaterne får umiddelbart økonomisk interessefællesskab med de ufaglærte civile ungarbejdere, hvilket vil have agitatorisk værdi for den antimilitaristiske arbejderbevægelse. - SF siger, at det ikke vil »støtte højere løn til soldater, overarbejdspenge til efterrettingsagenter eller højere pensioner til generaler (sst.). Denne holdning er udialektisk, den

ser ingen modsætninger i militæret mellem menige og officerer.

SF har sammesteds anført, at soldaternes krav skulle være perspektivløse. Det synes, som om SF mener det er soldaterbevægelsens opgave i den nuværende situation at tage forsvarspolitisk stilling. Vi mener det er korrekt, også af de socialistiske værnepligtige i soldaterbevægelsen, nu fortrinsvis at tage stilling til værnepligtspolitik, og ikke til forsvarspolitikken generelt. De menige soldaters forsvarspolitiske bevidsthed er ikke meget forskellig fra resten af befolkningens, og det vil sige for det borgerlige militær og for NATO. I en sådan situation at forlange forsvarspolitisk stillingtagen fra soldaterne vil være det samme som at splitte den eksisterende - objektivt set nedbrydende - soldaterbevægelse og at jage soldaterne lige i favnen på officererne. At propagandere mod militæret - det er en opgave for arbejderbevægelsen overfor hele befolkningen, indbefattet soldaterne. I kampen mod militarismen kan arbejderbevægelsen få de menige soldater som deres sikreste forbunds-fælle. Kun med dette klassemæssige udgangspunkt kan soldaterbevægelsen få det rigtige perspektiv. Og det sker ikke, hvis man med SF's klasselese holdning sætter sig ned og venter på at soldaterne skal blive antimilitarister.

Kommunister bør blive soldater

KAM-1 opfordrer sine egne medlemmer og andre socialister til at afløse deres værnepligt som soldater i Hæren, og anfører følgende grunde hertil: Herved kan vi mest effektivt bidrage til at uddybe modsætningen mellem menige og befalingsmænd ved gennem soldaterbevægelsen at bidrage til de meniges *selvstændige* organisering. De ni måneders værnepligt er desuden en enestående lejlighed til at udvikle de enkelte socialisters agitatoriske evner og træning i enhedsarbejde. Vi får uundværlige erfaringer med det borgerlige militærs virkemåde, og sidst men ikke mindst modtager man en uddannelse i krigshåndværket som vi - i påkommende tilfælde - må kunne lige så godt som vore klassefjender.

I konsekvens heraf opfordrer vi socialister til at melde sig frivilligt, ikke at håbe på kassation eller frinummer, ikke at blive militærnægtere. Kassation eller frinummer er en bekvemmelighedsudvej, og militærnægtelse berøver arbejderbevægelsen muligheden for *også* indefra at svække det borgerlige voldsapparat.

Vi vender os imod den principleshed her hersker i SF, DKP, VS og de fleste af smågrupperne hvor man lader dette valg være op til den enkelte kammerat og samtidig vil fremstå som antimilitarister. Dybest set bunder denne holdningsløshed i manglende erkendelse af marxismens teori om den borgerlige statsmagt som et undertrykkelsesinstrument, der må nedbrydes og ødelægges før socialismen kan komme på tale.

Samarbejdsordningen

Den nuværende soldaterbevægelse er organiseret gennem det legale net af talsmænd, som militæret selv har oprettet. Hensigten med at indføre samarbejdsordningen med talsmandssystemet m.v. var den, at lede soldaternes modstand ind i ufarlige samarbejdskanaler. I stedet er talsmandssystemet blevet til en form for legal faglig organisering. Hvis den nuværende soldaterbevægelse fortsætter som den er begyndt kan man forudse, at militæret vil indskrænke samarbejdsordningen og muligvis afskaffe forretningsudvalget for værnepligtige menige eller lægger det så alvorlige hindringer i vejen, at det blir uarbejdsdygtigt. For os er det ikke samarbejdsordningen, men soldaternes *selvstændige* kamp, der skal forsvares. Så længe det kan gøres legalt gennem samarbejdsordningen er det godt. Vi vil således også være villige til at tage mod valg som talsmænd, hvis vore kammerater er klar over, hvad vi står for værnepligtspolitisk. Skulle det ikke længere være muligt at arbejde gennem samarbejdsordningen må vi arbejde for egentlige soldaterfagforeninger, legale eller illegale og tanken herom er da også allerede blevet luftet i den nuværende bevægelse. I dette spørgsmål må vi arbejde for *at bevare bevægelsens enhed* og om nødvendigt føre den videre i andre organisationsformer. Vi bør ikke fremprovokere en forceret udvikling der kan splitte kampen, men lade militæret selv om at nedbryde samarbejdsordningen, hvis det er det, det ønsker.

Militærpolitisk udvalg

KAM'ere har i den forløbne tid deltaget i soldaterbevægelsen og gjort sig gode erfaringer. Imidlertid er det nødvendigt, at forbundet også kan tage konkret og kvalificeret stilling til forsvarspolitiske spørgsmål generelt, ikke kun værnepligtspolitik. Vore hidtidige synspunkter i »Ikke en dag med fred under imperialismen« er enten for sekteriske eller for abstrakte. Derfor oprettes der et militærpolitisk udvalg med følgende opgaver:

- 1) At organisere udviklingen af KAM-l's forsvarspolitik og antimilitaristiske propaganda.
- 2) At skole de medlemmer der er ved eller skal til at aftjene værnepligt.

Litteratur: *Ikke en dag med fred under imperialismen*, AF. *Landsbladet Soldaten* (Fås gratis ved henvendelse til Forsvarets oplysnings- og velfærdstjeneste, Trommesaten 4,3, 1614 Kbh. V).

Oplæg og referater til landstalsmandsmøderne for værnepligtige menige (fås sammesteds).

Kommissionsdomstolens off. rapport om spionerne (Dansk Historisk Håndbogsforlag).

Debat om værnepligtspolitik i Socialistisk Dagblad, især 3. maj, 23. maj og 24. maj 1978.

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk